

Arrest

nr. 147 191 van 5 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 maart 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 januari 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt, en van de beslissing van 13 januari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 6 februari 2015.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 maart 2015 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat C. LENAERS en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, geboren op 28 augustus 1985, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, dient op 5 januari 2006 bij het consulaat-generaal van België te Casablanca, Marokko, een visumaanvraag kort verblijf in. Deze aanvraag wordt ingewilligd.

Op 3 juli 2006 dient verzoeker een nieuwe visumaanvraag kort verblijf in, deze wordt eveneens ingewilligd.

Verzoeker biedt zich in januari 2008 in België samen met een Belgische onderdane te Hasselt aan om in het huwelijk te treden.

Op 29 april 2008 geeft de procureur des Konings een negatief advies inzake dit huwelijk.

Op 23 september 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 12 oktober 2011 wordt verzoeker gemachtigd tot tijdelijk verblijf.

Op 28 december 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van de verlenging van het tijdelijk verblijf.

Op 2 januari 2013 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 20 augustus 2013 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 11 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op dezelfde datum wordt ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Op 15 oktober 2014 dient verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 13 januari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het argument dat de broer en zus van betrokkene hier in België verblijf, ze de Belgische nationaliteit hebben, vormen geen buitengewone omstandigheden aangezien de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

De verzoeker roept de duur van zijn verblijf (nl 8 jaar) en zijn integratie (nl. Nederlands, werkt, hij opleidingen heeft volgt- legt hier ook bewijzen van voor, legt ook een nieuw arbeidsovereenkomst voor) in als buitengewone omstandigheden. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde

diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur en de integratie zijn bijgevolg geen buitengewone omstandigheden (Raad van State, arrest nr 100.223 van 24.10.2001).

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld wordt vormt evenmin een buitengewone omstandigheid, betrokkene voor het ogenblik niet meer in het bezit van een geldige arbeidkaart (geldig tot 16.10.2012). Dus mag betrokkene op het Belgische grondgebied geen betaalde arbeid verrichten.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Het lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

(...).

Op 13 januari 2015 wordt ten opzichte van verzoeker eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit is de tweede bestreden beslissing:

(...).

Reden van de beslissing:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 23.06.2013.

(...).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1.1. In de nota werpt de verwerende partij volgende exceptie op:

“Exceptie van onontvankelijkheid - gebrek aan belang.

Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een

bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.” (eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Terwijl het daarenboven een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten betreft, nu aan verzoekende partij reeds op 23.10.2013 bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partij heeft dit bevel niet aangevochten, zodat dit bevel definitief en uitvoerbaar is.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij evenwel geen schending op van enige hogere rechtsnorm.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verweerder besluit dan ook dat het schorsings- en annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang, in zoverre gericht tegen de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten.”

2.1.2. *In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door verzoeker niet betwist. Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan verzoeker dan ook geen nut opleveren.*

Er mag echter geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de middelen te onderzoeken die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

Ter zitting stelt verzoeker dat hij zijn terugkeer kan financieren maar dat hij zijn werk zou verliezen als hij terugkeert. Bovendien verblijft heel zijn familie in België.

Verzoeker voert noch in het eerste, noch in het tweede middel, dat uitsluitend gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, de schending aan van een hogere rechtsnorm.

Wat het tweede middel betreft, stelt verzoeker dat als de eerste bestreden beslissing vernietigd wordt, de tweede bestreden beslissing eveneens dient te worden vernietigd. Uit wat volgt, zal blijken dat er geen gegrond middel tegen de eerste bestreden beslissing wordt aangevoerd en dat deze niet vernietigd dient te worden, zodat de redenering van verzoeker niet opgaat.

De exceptie van de verwerende partij is gegrond. Het beroep is onontvankelijk wat de tweede bestreden beslissing betreft.

2.2. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste Middel:

Schending van art. 9 bis Vw.,

Schending van de materiële motiveringsplicht zoals bepaald in Wet 29.07.1991,

Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, vnl. het onredelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel,

Verzoeker meent dat zijn verzoek tot verblijfsmachtiging ten onrechte niet ontvankelijk werd verklaard bij gebrek aan buitengewone omstandigheden.

Het begrip ‘buitengewone omstandigheden’ wordt immers nergens omschreven in de wet zelf.

Evenmin maken de voorbereidende werkzaamheden duidelijk wat hieronder dient te worden begrepen.

Conform vaste rechtspraak van de Raad van State evenwel zijn ‘buitengewone omstandigheden’ geen omstandigheden van overmacht. Verzoeker dient aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is om naar zijn land van herkomst te gaan om daar een aanvraag in te dienen.

De Raad van State heeft tevens geoordeeld dat het geen vereiste is dat de ‘buitengewone omstandigheden’ onvoorzienbaar dienen te zijn. Hieruit volgt aldus dat het zelfs deels het gevolg mag zijn van het gedrag van verzoeker op voorwaarde uiteraard dat hij zich gedraagt

als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt van de situatie door opzettelijk een aanvraag vanuit haar land van herkomst onmogelijk te maken.

Artikel 9bis §& van de Vreemdelingenwet dd. 15/12/1980 bepaalt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft (...)”

Buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet zijn niet te herleiden tot het begrip “overmacht”.

Niet het onvoorziene of zeldzaam karakter van de feiten dient aangetoond te worden, maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene (R.v.St. nr. 60.962, 11 juli 1996, TVR, 1997, 385).

Het is evenmin uitgesloten dat een zelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag in België wordt ingediend kan uitmaken, als een argument om de machtiging tot verblijf te bekomen (R.v.St. nr. 84658, 13 januari 2000).

Zo kan een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moeten worden, zowel vanuit oogpunt van de buitengewone omstandigheden als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde (R.v.St. nr. 84.658, 13 januari 2000).

Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (R.v.St. nr. 58.969, 1 april 1996 TVR, 1997, 29).

In casu voldoet verzoeker aan voormelde criteria.

Verzoeker verblijft reeds sedert november 2006 ononderbroken en dus reeds bijna sedert 9 jaar in België. Hij heeft gedurende die periode ook legaal in België verbleven.

Om redenen van langdurig verankerd verblijf in België (9 jaren) en het ontbreken van elke connectie met Marokko (geen enkel vangnet,) het centrum van belangen van verzoeker hier in België, zijn vaste baan in de bouwsector (met contract van onbepaalde duur), zijn bepaald sociaal en economisch welzijn in de zin van artikel 8 EVRM, is het verzoeker BIJZONDER MOEILIK om de aanvraag in het buitenland te doen.

Verzoeker verwijst hiervoor naar de uitdrukkelijke rechtspraak van de Raad Van State dat hij het in zijn verzoek absoluut bijzonder duidelijk heeft gemaakt dat de aanvraag via terugkeer naar Marokko, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning voor hem zou betekenen. (R.v.St. nr. 60.962, 11 juli 1996, TVR, 1997, 385).

Redelijkerwijze kan van verzoeker niet verwacht worden dat hij zich opnieuw ergens anders gaat vestigen, zelfs al zou dit tijdelijk zijn, precies opdat hij een tijd op officiële manier, een tijd op officieuze maar in de praktijk gedoogde manier (inmiddels 9 jaar) in België is verbleven gedurende een zeer ruime periode, dit zonder ook maar enige keer in aanraking te zijn geweest met de politionele of gerechtelijke

overheden en zonder iemand op enigerlei wijze last te hebben bezorgd (stuk II 13), integendeel, verzoeker heeft gezorgd dat hij ondertussen een vaste job heeft en werkt keihard, genereert inkomsten, betaalt belastingen, sociale zekerheid, enz....

Verzoeker wil niets liever dan volledig in orde zijn met regel- en wetgeving en al het nodige doen teneinde rechtmatig in België verder te kunnen blijven leven en werken.

Verzoeker kan op 10/09/2013 een stageovereenkomst ondertekenen, waarbij Bouwwerken (...) BVBA zal optreden als stagebedrijf voor het opleiden van verzoeker als metselaar (stuk II 5).

Uiteraard dient verzoeker steeds aanwezig te zijn, wil hij dit volwaardig doorlopen en volgen om zijn kansen op de arbeidsmarkt te vergroten. Hij is daarin ook zeer consensueel en volgt nauwgezet de stage. Verzoeker kan zich geen afwezigheden veroorloven. (stuk II 6).

Verzoeker krijgt tot op dat moment echter niets vergoed, behoudens een bedrag van 35,82 € (stuk II 7).

Aangezien verzoeker een uitermate goede stage heeft doorlopen geeft zijn werkgever hem de kans via een overeenkomst voor individuele beroepsopleiding aan de slag te kunnen en dit voor 26 weken, eindigend op 06/07/2014 met een gemiddelde van 40 uren per week (stuk II 8) (II. 14, II 18 en II.19a-b).

Vanaf dat moment ontvangt verzoeker als metselaar een uitbetaling (stukken II 9 a tot en met g). De gewettigde afwezigheden zijn de weerverletdagen (stukken II 10a tot g). Hiervoor wordt verzoeker niet vergoed en ontvangt hij geen werkloosheidsuitkering, gezien uiteraard zijn statuut niet in orde is en verzoeker niet over een geldige verblijfsvergunning beschikt.

Op 06/07/2014 eindigt de IBO-opleiding bij de firma Bouwwerken (...) (stukken II 11a en b).

Gezien verzoeker voor deze firma een absolute aanwinst als metselaar betekent, krijgt hij onmiddellijk een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur vanaf 07/07/2014 (stuk II 12).

Verzoeker is gedurende zijn gehele opleidingsperiode en zeker gezien zijn huidige werksituatie in de absolute onmogelijkheid om vooralsnog – met de verbeterde financiële middelen waarover hij beschikt – naar zijn land van herkomst te gaan, nu dit negatieve invloed zal hebben op zijn werksituatie en hij zijn werk zal verliezen.

Zijn werkgever is uitermate tevreden van hem en verzoeker kan zich geen lange afwezigheden veroorloven, zodat het hier inderdaad een bijzondere omstandigheid uitmaakt dat hij zich niet zomaar terug naar zijn land van herkomst kan terug begeven (stuk II 14/II 15). Dit vergt een buitengewone inspanning van verzoeker, nu hij zijn werk zou moeten verlaten voor een onbepaalde duur en hij zijn werkgever er niet toe kan verplichten hem zonder meer terug aan te nemen bij zijn terugkomst; noch kan verzoeker van zijn werkgever verwachten dat deze hem zonder mee voor onbepaalde duur verlof zal geven.

Concluderend kan men om dezelfde redenen stellen dat een terugkeer naar zijn land van herkomst om aldaar een verblijfsmachtiging aan te vragen, van verzoeker een meer dan buitengewone inspanning zou vragen, zodat hij in de voorwaarden verkeert om machtiging tot verblijf in België aan te vragen met toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Het hoger uiteengezette toont aan dat verzoeker afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag te doen vanuit zijn land van oorsprong.

Hij heeft immers geen mogelijkheid om terug te keren naar Marokko, gezien hij er geen banden meer heeft: geen familiale of sociale vangnet, geen verblijfsmogelijkheden,

De thans bestreden beslissing motiveert enkel dat het argument dat de broer en zus van verzoeker in België verblijven, de Belgische nationaliteit hebben, geen buitengewone omstandigheid vormt aangezien de verplichting om een aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Waar de bestreden beslissing VOLLEDIG AAN VOORBIJ GAAT is de uitdrukkelijk en uitvoerig uiteengezette motivering van verzoeker zoals hoger aangegeven, voor wat betreft zijn beroepsloopbaan, de moeilijkheden die hij ondervond heeft om na het krijgen van een tijdelijke verblijfsvergunning, uiteindelijk toch terug een VAST CONTRACT VAN ONBEPAALEDUUR te hebben bekomen in de bouwsector; dat een tijdelijke scheiding impliceert dat verzoeker zijn job zou verliezen, gezien men van een werkgever niet kan verwachten dat deze een openstaande plaats niet zou invullen;

Dat dit een ernstig moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Dat de bestreden beslissing immers zelf aangeeft dat betrokken op het Belgisch grondgebied geen betaalde arbeid mag verrichten;

Dat de motivering dat “het onwaarschijnlijk lijkt” dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor “korte” tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie een lukrake bewering is, gesteund op geen enkel grond motief.

Dat verzoeker immers broers en zussen en vader hier in België heeft. Dat met de moeder geen enkel contact meer bestaat; dat voor het overige verzoeker zeer jong was (9 jaar geleden) toen hij zijn land van herkomst verliet en derhalve geen enkele contacten had.

De bestreden beslissing maakt zodoende een onredelijke beslissing uit, die niet in verhouding staat met het doel van de wet.

Verwerende partij stelt in casu een afweging van de belangen te maken tussen enerzijds de belangen van betrokken en anderzijds de belangen van de staat.

Verzoeker is wel degelijk niet in de mogelijkheid om een aanvraag in zijn land van herkomst in te dienen.

Gezien de feitelijkeheden in casu kan van verzoeker niet meer worden verwacht terug te keren naar het land van herkomst om vandaar de verblijfsaanvraag in te dienen. [Zelfs in geval van een aanvraag 9bis vanuit het buitenland heeft verzoeker niet de minste waarborg dat zijn verzoek bovendien wel zal worden ingewilligd.]

In casu dient aldus vastgesteld dat de enge interpretatie, die verwerende partij aan het begrip 'buitengewone omstandigheden' geeft, de procedure conform art. 9bis Vw. uitholt en ontoepasselijk maakt.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de Wet 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoeker voert in casu de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel verder vanuit dit oogpunt dient te worden onderzocht samen met de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en artikel 9bis Vw..

Verzoeker stelt aldus vast dat verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden met alle door hem aangehaalde elementen. Uit het aan het administratief dossier toegevoegde stukken blijkt duidelijk dat verzoeker een duurzame lokale verankering heeft bewerkstelligd, waarmee rekening dient te worden gehouden.

In casu dient besluitend vastgesteld dat de bestreden beslissing niet voldoet aan de draagkrachtvereiste (feitelijke aanvaardbaarheid en de juridische aanvaardbaarheid), daar waar zij stelt dat de door verzoeker aangebrachte elementen geen grond tot regularisatie kunnen vormen.

Uit het voorgaande blijkt aldus dat de bestreden beslissing niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de formele motivering van administratieve beslissingen vereist zijn.

Er werd dan ook door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht daar het niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en ook niet in alle redelijkheid heeft beslist dat niet voldaan is aan art. 9bis Vw..

In casu dient vastgesteld dat de zorgvuldigheidsplicht geschonden is doordat de door verzoeker voorgelegde elementen en stukken niet adequaat werden onderzocht.

Het volstaat niet te verwijzen naar het feit dat betrokkene broers en zussen in België heeft, maar dat hij hoogst waarschijnlijk ook familie heeft in het land van herkomst en dat hij niet mag werken in België, om te besluiten tot de onontvankelijkheid.

De Minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de overheid.

De middelen zijn bijgevolg ernstig."

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In een eerste middel, gericht tegen de onontvankelijkheidsbeslissing, beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 9bis van de Vreemdelingenwet,*
- de materiële motiveringsplicht, zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, en waarbij in de toelichting van het middel verwezen wordt naar de artikelen 2 en 3,*
- het ‘onredelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel’ als beginselen van behoorlijk bestuur.*

Ter ondersteuning houdt verzoekende partij voor dat zij voldoet aan de criteria van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en haalt zij elementen aan die het volgens haar bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het buitenland te doen.

Verweerder laat vooreerst gelden dat de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, de formele motiveringsplicht betreffen.

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

“als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland (...) De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd.” (R.v.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013)

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;*
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.*

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom verzoekende partij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In de aanvraag heeft verzoekende partij trouwens zelf het onderscheid gemaakt tussen elementen die de buitengewone omstandigheden en aldus de ontvankelijkheidsfase betreffen en elementen die de gegrondheidsfase van het te voeren onderzoek betreffen.

Uit de omstandige motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de door verzoekende partij aangehaalde argumenten betreffende de ingeroepen buitengewone omstandigheden beantwoordt op kennelijk redelijke wijze.

Deze overwegingen laten verzoekende partij toe om te achterhalen om welke redenen de aanvraag tot verblijfsmachtiging door de gemachtigde van de Staatssecretaris onontvankelijk wordt geacht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij bepaalde elementen die werden aangehaald in de aanvraag, herhaalt. Verzoekende partij gaat evenwel volkomen voorbij aan de terechte motieven van de bestreden beslissing, die als volgt luiden:

(...)

In haar kritiek in het middel laat verzoekende partij eerst uitschijnen alsof de bestreden beslissing enkel motieven bevat inzake de aanwezigheid van de broer en zus in België die de Belgische nationaliteit hebben, hetgeen duidelijk niet correct is.

Verzoekende partij houdt verder voor dat de bestreden beslissing volledig voorbij gaat aan de motivering inzake verzoeker zijn beroepsloopbaan, de moeilijkheden die hij ondervonden heeft om terug een vast contract van onbepaalde duur te bekomen in de bouwsector, en houdt voor dat een tijdelijke verwijdering impliceert dat hij zijn job zal verliezen. Dit maakt volgens verzoekende partij een moeilijk te herstellen nadeel uit, nu de bestreden beslissing zelf aangeeft da betrokkene op het Belgisch grondgebied geen betaalde arbeid mag verrichten.

Verzoekende partij erkent zodoende dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing uitdrukkelijk heeft aangegeven dat “Het feit dat betrokkene tewerkgesteld wordt vormt evenmin een buitengewone omstandigheid, betrokkene voor het ogenblik niet meer in het bezit van een geldige arbeidskaart (geldig tot 16.10.2012) Dus mag betrokkene op het Belgische grondgebied geen betaalde arbeid verrichten”. Zij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat niet gemotiveerd zou zijn inzake dit element.

Terwijl verzoekende partij niet aantoont dat de gemachtigde van de staatssecretaris hierbij kennelijk onredelijk te werk is gegaan. Uiteraard dient de gemachtigde van de staatssecretaris op te merken dat de tewerkstelling tijdens illegaal verblijf, zonder dat verzoekende partij in het bezit is van een geldige arbeidskaart, geen buitengewone omstandigheden kan vormen nu verzoekende partij niet eens vermag te werken.

Verzoekende partij is werkelijk niet ernstig waar zij zich meent te kunnen beroepen op zwartwerk als buitengewone omstandigheid.

Tevens heeft de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing terecht aangegeven dat de voorlegging van een arbeidscontract ter ondersteuning van de voorgehouden integratie, evenmin een buitengewone omstandigheid vormt, nu dit geen rechtvaardiging vormt voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland.

Verzoekende partij laat dit motief onbesproken, en toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris hierbij kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

Verzoekende partij houdt nog voor dat de motivering dat “het erg onwaarschijnlijk lijkt dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie” ‘op geen enkel gegrond motief gesteund is’, nu haar broers en zussen en vader in België leven en zij met de moeder geen contact meer heeft. Geenszins weerlegt verzoekende partij met deze vage beschouwingen voormelde motivering; zij toont niet aan dat zij voor het overige geen familie, noch vrienden of kennissen meer zou hebben in zijn herkomstland en dit ook in haar aanvraag zou hebben aangevoerd als buitengewone omstandigheid.

Terwijl het gegeven dat verzoekende partij geen waarborg heeft dat de aanvraag, in zoverre ingediend vanuit ‘het buitenland’ wel zal worden ingewilligd, uiteraard niet maakt dat er dan maar buitengewone omstandigheden zouden moeten worden weerhouden.

De verweerder wijst er daarbij op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (R.v.V. nr. 14.410 van 25 juli 2008). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag zich niet in de plaats te stellen van de gemachtigde van de Staatssecretaris, hetgeen verzoekende partij schijnbaar vergeet.

Verzoekende partij slaagt er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen. Geenszins kan een schending van de materiële motiveringsplicht worden aangenomen, noch van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekende partij tot slot nog voorhoudt dat zij persoonlijk had moeten worden gehoord, faalt deze kritiek volkomen.

Immers houdt de bestreden beslissing slechts een beoordeling in van de verblijfstoestand van de verzoekende partij. Niet een bepaalde vorm van persoonlijk gedrag of de vereiste van de goede werking van een openbare dienst ligt dus aan de betrokken bestreden beslissing ten grondslag (cf. bv. R.v.St. nr. 39.156, 3.4.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.), maar wel een bepaalde vaststelling aangaande een situatie waaromtrent het bestuur uit hoofde van zijn bevoegdheid, beslissingen dient te nemen. Bij deze vorm van bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening geldt de hoorplicht niet (R.v.St. nr. 39.155, 2.4.1992).

Verweerder laat nog gelden dat het de verzoekende partij vrij stond om alle informatie en stukken die zij nuttig achtte, te voegen bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft de aanvraag van verzoekende partij in casu onderzocht, doch vastgesteld dat geen buitengewone omstandigheden werden aangevoerd; Verzoekende partij toont niet aan met welk element dat werd aangevoerd in de aanvraag, de gemachtigde van de staatssecretaris hierbij geen rekening heeft gehouden.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoeker de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.1.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In zijn aanvraag van 15 oktober 2014 had verzoeker het volgende aangehaald over de ontvankelijkheid van de aanvraag en de buitengewone omstandigheden:

- op het moment van zijn bijkomende aanvraag om machtiging tot verblijf van 20 augustus 2013 beschikte verzoeker niet over de nodige financiële middelen om naar zijn land van herkomst terug te keren nadat zijn tijdelijke verblijfskaart werd geweigerd. Dit, het langdurig verankerd verblijf en het ontbreken van elke connectie met Marokko werden in een vorig verzoek aangehaald als buitengewone omstandigheden;

- het centrum van zijn belangen ligt hier in België, dit blijkt uit alle documenten, hij heeft hier een bepaald sociaal en economisch welzijn in de zin van artikel 8 van het EVRM;

- er kan van verzoeker redelijkerwijze niet verwacht worden dat hij zich opnieuw ergens anders gaat vestigen, zelfs tijdelijk, omdat hij gedurende een tijd officieel, gedurende een tijd officieus maar wel gedoogd, in België heeft verbleven gedurende acht jaar. Gedurende deze periode is hij niet in aanraking gekomen met het gerecht of met de politie en heeft hij niemand last bezorgd;
- verzoeker volgde bij de VDAB een opleiding als metser (knelpuntberoep) en heeft een stage doorlopen, na zijn stage kon hij aan de slag bij zijn werkgever. Op 7 juli 2014 ondertekende verzoeker bij zijn werkgever een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur. Als verzoeker terug moet keren naar zijn land van herkomst, zal hij zijn werk verliezen omdat hij zich geen lange afwezigheden kan veroorloven: dit maakt een buitengewone omstandigheid uit. Als verzoeker een attest van inontvangstname van huidige aanvraag zal krijgen, kan zijn werkgever een aanvraag doen voor een arbeidskaart voor verzoeker. Een terugkeer naar het land van herkomst zou een buitengewone inspanning vergen, zodat er sprake is van buitengewone omstandigheden;

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

3.1.3.3. Verzoeker wijst erop dat hij sinds bijna 9 jaar in België verblijft, waarvan een tijd op legale wijze. Hij wijst op verschillende feiten die volgens hem buitengewone omstandigheden uitmaken. Hij geeft een historiek van zijn opleiding en stage als metser. Verzoeker meent dat hij voldoende heeft aangetoond dat het voor hem bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit zijn land van oorsprong.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing volledig voorbij gaat aan de aangevoerde elementen inzake zijn beroepsloopbaan, dat hij een contract van onbepaalde duur heeft, dat een tijdelijke scheiding meebrengt dat hij zijn job zou verliezen.

Verzoeker stelt tevens dat het een lukrake bewering is te stellen dat het onwaarschijnlijk is dat hij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in Marokko waarbij hij zou kunnen verblijven. Verzoekster stelt dat er geen contact meer is met de moeder en dat hij zeer jong was toen hij naar België kwam.

De beslissing is onredelijk, er is geen belangenafweging gebeurd, de enge interpretatie die de verwerende partij geeft aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet holt deze procedure uit. Er werd op onredelijke wijze beslist dat niet is voldaan aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De zorgvuldigheidsplicht is geschonden omdat onvoldoende rekening werd gehouden met alle door hem aangehaalde elementen, voornamelijk de stukken waaruit blijkt dat verzoeker duurzaam lokaal verankerd is, er is niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens.

3.1.3.4. Waar verzoeker in het middel op de pagina's 9, 10 en 11 grotendeels zijn aanvraag letterlijk herhaalt, wordt erop gewezen dat verzoeker met het louter hernemen van delen uit zijn aanvraag, niet aantoonde dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een verkeerde feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

3.1.3.5. Waar verzoeker stelt dat de bestreden beslissing volledig voorbij gaat aan zijn beroepsloopbaan, kan hij niet worden gevolgd. In de bestreden beslissing wordt over zijn tewerkstelling en beroepsloopbaan het volgende gesteld:

“De verzoeker roept de duur van zijn verblijf (nl 8 jaar) en zijn integratie (nl. Nederlands, werkt, hij opleidingen heeft volgt- legt hier ook bewijzen van voor, legt ook een nieuw arbeidsovereenkomst voor) in als buitengewone omstandigheden. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur en de integratie zijn bijgevolg geen buitengewone omstandigheden (Raad van State, arrest nr 100.223 van 24.10.2001).

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld wordt vormt evenmin een buitengewone omstandigheid, betrokkene voor het ogenblik niet meer in het bezit van een geldige arbeidkaart (geldig tot 16.10.2012) Dus mag betrokkene op het Belgische grondgebied geen betaalde arbeid verrichten.”

In de bestreden beslissing wordt er vooreerst op gewezen dat zijn opleiding en arbeidsovereenkomst elementen van integratie zijn en dat elementen van integratie geen buitengewone omstandigheden vormen die verhinderen dat de aanvraag in het land van herkomst wordt ingediend.

Waar verzoeker hiermee niet akkoord gaat, dient te worden opgemerkt dat hij voorbij gaat aan de duidelijke bewoordingen van de artikelen 9 en 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet. *In casu* betreft de bestreden beslissing de ontvankelijkheid van de aanvraag, zodat de gemachtigde zich nog niet diende uit te spreken over de elementen inzake de gegrondheid van de aanvraag. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen de elementen inzake de ontvankelijkheid van de aanvraag (die betrekking hebben op de buitengewone omstandigheden waarom men de aanvraag niet in het land van herkomst kan indienen) en inzake de gegrondheid van de aanvraag (of er redenen zijn om de vreemdeling te machtigen tot verblijf). Dit laatste is in overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Waar verzoeker blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, nodigt het onderzoek van deze andere beoordeling te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidsstoezicht dat de Raad vermag uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (*cf.* RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

In de bestreden beslissing wordt tevens duidelijk gesteld dat verzoeker niet meer in het bezit is van een geldige arbeidskaart zodat hij geen betaalde arbeid mag verrichten op Belgisch grondgebied. Verzoeker betwist niet dat hij niet in het bezit is van een arbeidskaart en betwist evenmin het feit dat hij geen betaalde arbeid mag verrichten. Dienvolgens mist de kritiek dat geen rekening werd gehouden met zijn tewerkstelling, met zijn arbeidscontract en met het feit dat hij zijn werk zou verliezen als hij terug zou moeten keren naar Marokko, feitelijke grondslag. Het is verzoeker momenteel immers niet toegestaan om te werken in België.

3.1.3.6. Waar verzoeker stelt dat het een lukrake bewering is te stellen dat het onwaarschijnlijk is dat hij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in Marokko waarbij hij zou kunnen verblijven omdat er geen contact meer is met de moeder en dat hij zeer jong was toen hij naar België kwam, bekritiseert hij volgend motief van de bestreden beslissing:

“Het lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie.”

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker in de loop van het jaar 2006, op 21-jarige leeftijd, alleen in België is binnengekomen. Zijn familie verbleef hier op dit moment al. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk of lukraak van de verwerende partij om te stellen dat het zeer onwaarschijnlijk is dat hij in Marokko niemand meer heeft waarbij hij korte tijd zou kunnen verblijven: hij heeft tot zijn 21ste in Marokko gewoond zonder zijn familie die in België verbleef. Het is niet lukraak om in dit geval te oordelen dat het onwaarschijnlijk lijkt dat hij daar niemand meer heeft bij wie hij terecht zou kunnen.

Bovendien wordt aan dit motief nog het volgende toegevoegd: *“Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”*

Verzoeker laat dit motief ongemoeid.

3.1.3.7. Waar verzoeker aanvoert dat de verwerende partij een enge interpretatie geeft aan het begrip ‘buitengewone omstandigheden’ en daarmee de procedure op grond van artikel 9bis van de

vreemdelingenwet uitholt, wordt erop gewezen dat verzoeker volledig voorbijgaat aan de tekst van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en wordt herhaald dat de gemachtigde zich nog niet diende uit te spreken over de elementen inzake de gegrondheid van de aanvraag, nu de bestreden beslissing enkel de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen de elementen inzake de ontvankelijkheid van de aanvraag en inzake de gegrondheid van de aanvraag. Er wordt herhaald dat dit in overeenstemming is met de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.1.3.8 Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker stelt dat geen rekening werd gehouden met de door hem ingediende stukken waaruit een duurzame lokale verankering blijkt. Uit de bestreden beslissing blijkt dat met deze stukken wel rekening werd gehouden: *“De verzoeker roept de duur van zijn verblijf (nl 8 jaar) en zijn integratie (nl. Nederlands, werkt, hij opleidingen heeft volgt- legt hier ook bewijzen van voor, legt ook een nieuw arbeidsovereenkomst voor) in als buitengewone omstandigheden. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur en de integratie zijn bijgevolg geen buitengewone omstandigheden (Raad van State, arrest nr 100.223 van 24.10.2001).”* Ook wordt in de bestreden beslissing melding gemaakt van het verblijf van zijn familieleden en zijn tewerkstelling.

De gemachtigde heeft echter geoordeeld dat deze elementen geen aanleiding kunnen geven tot de ontvankelijkheid van de aanvraag. Dat verzoeker een andere mening is toegedaan over deze elementen, toont niet de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Dat verzoeker meent dat het niet volstaat *“te verwijzen naar het feit”* dat verzoeker *“hoogstwaarschijnlijk ook familie heeft in het land van herkomst en dat hij niet mag werken in België, om te besluiten tot de onontvankelijkheid”*, toont evenmin de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op de analyse van de voorgaande middelen blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het eerste middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, dat luidt als volgt:

“Kwestieus bevel is gebaseerd op de negatieve beslissing inzake de regularisatie. In zoverre de beslissing inzake het verzoek tot regularisatie geschorst/geannuleerd wordt, dient dit ook te gebeuren voor het bevel tot verlaten van het grondgebied. Het bevel kan alsdan immers niet langer gemotiveerd zijn en bijgevolg ook niet meer berusten op de ingeroepen materiële wetgeving.

Dit maakt bijgevolg dat een bevel tot het verlaten van het grondgebied niet kan worden afgeleverd dan na uitspraak gedaan te hebben over de machtiging tot voorlopig verblijf (RvSt. 10 juni 1995, T.V.R. 1995, 1, 56). De argumenten inzake artikel 9bis Vw. werken zodoende door wat betreft de legaliteitskwestie van het bevel tot verlaten van het grondgebied.

De beginselen van behoorlijk bestuur, het vereiste van goede administratie vergen dat geen bevel tot verlaten van het grondgebied kan worden afgeleverd dan na beslissing over een beslissing art. 9 bis Vw., waarbij het volstaat dat het verzoek aanhangig is op het moment van het bevel tot het verlaten van het grondgebied, ongeacht de latere uitslag van het verzoek (RvSt. nr. 85.524, 22 februari 2000, T.V.R., 2000, 2, p. 154).

Verzoeker beroept zich terzake op het gelijkheidsbeginsel tussen de rechtsonderhorigen en de vereiste van een goede administratie zoals vervat in de artn. 10 en 11 G.W.. (RvSt. 10 juni 1994, R.D.E. 1995, nr. 82, 34 met noot.)”

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In een tweede middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, houdt verzoekende partij voor dat het bevel niet langer gemotiveerd zal zijn bij vernietiging van de onontvankelijkheidsbeslissing. Tevens roept zij een schending in van de beginselen van behoorlijk bestuur en van het gelijkheidsbeginsel.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij eraan voorbij gaat dat de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten een afzonderlijke beslissing uitmaakt, met onderscheiden motieven in rechte en in feite.

De eventuele vernietiging van de onontvankelijkheidsbeslissing heeft geenszins tot gevolg dat de verzoekende partij alsdan wel legaal in het Rijk zou verblijven. Integendeel blijft het bevel om het grondgebied te verlaten overeind.

Daarenboven dient andermaal te worden gewezen op de gebonden bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris. De voorgehouden schending van de beginselen van behoorlijk bestuur faalt dan ook volkomen. Terwijl verzoekende partij niet eens is ingegaan op de voorgehouden schending van het gelijkheidsbeginsel ‘tussen de rechtsonderhorigen en de vereiste van een goede administratie’.

Verzoekende partij haar beschouwingen falen volkomen; zij heeft ook geen enkel belang bij haar kritiek in zoverre gericht tegen de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.2.3. Zoals reeds werd gesteld in punt 2.1.2. van dit arrest, is het beroep niet ontvankelijk in zover het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit middel dient bijgevolg niet te worden onderzocht.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat de tweede bestreden beslissing betreft. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET